

Lid deres Virksomhed er begyndt, har Staten seet sig nødsaget til en Convertering af Creditbeviserne til 5 pCt. rentebærende Obligationer. Nu troer jeg vel, at det ved den store Omhyggelighed, der iagttages baade fra Creditforeningernes Bestyrelses Side, og ved den Bestræbelse, jeg er mig bevidst, at jeg fra min Side udviser, for at opretholde deres Credit, skal lykkes at bringe dem over dette vanskelige Tidspunkt, og jeg skal bemærke, at det er af den Grund, uagtet de 5 pCt.s Obligationer staae noterede over Pari, at jeg alligevel holder tilbage og ikke realiserer af den betydelige Beholdning, Staten vilde være istand til at realisere, og som rigeligt udgjør $1\frac{1}{2}$ Million, der altsaa ikke vil komme paa Markedet. Men desuagtet ere Vanskelighederne store, og jeg troer, at Vanskelighederne i denne Henseende ikke blot, som den ærede Forslagsstiller synes tilbøielig til at antage, hidrøre fra de 5 pCt.s Obligationer. Det er mig i det Mindste bekendt, at den lille Tilgift af 4 pCt.s Obligationer, der, forinden Noget kunde vide, at der fra Regeringens Side vilde blive forelagt Forslag om at convertere Creditbeviserne til 5 pCt.s Obligationer, blev bragt paa Markedet, allerede udøvede en temmelig væsentlig Indflydelse, nemlig de 4 pCt.s Obligationer, der bleve udsædte til Bederlag for Egalisationen af Hartkornsforskjellen, der først i dette Efteraar ere begyndte at komme paa Markedet, skulde man nu til den allerede cirkulerende Masse af Obligationer føie et saa betydeligt Beløb som det, der under alle Omstændigheder her vil være Tale om, — og det er mig i den Henseende, om ikke uden Forskel, saa dog lige afgjørende, enten man vil regne det til 10, 20 eller 30 Millioner af hvilkensomhelst rentebærende Obligationer — saa vil det, efter min Anskuelse, ligesom virke vedlæggende, for det Første for disse Creditforeninger, og for det Andet maatte for en stor Deel paa den private Credit. Penge ere overordentlig vanskelige at faae, og i høi Priis; selv mod Prioriteter i Landeindomme og Bygninger, endogsaa de meest sikre, ere de vanskelige at opnaae. Enhver, der, som jeg, har høit Leilighed til at iagttage Pengemarkedet, maa erkjende, at det er overfyldt af Papir, og

naar man, under hvilkensomhelst Form, indbringer nye Papirer, saa vil det udøve en overordentlig betydelig Indflydelse paa Markedet. Dertil kommer, at der er et Slags Papir, der vel ikke kan henregnes til Statsgjælden, men som under alle Omstændigheder ogsaa, hvis Loven gaaer igjennem, vil være et Papir, der vil komme i Handelen, og som man maa være beredt paa, idet der jo foreligger det andet Thing et Forslag om en Rentegarantie for den sjællandske Jernbane, der har nydt en saa betydelig Understøttelse hos det nedsatte Udvalg, at jeg vel tør troe, at det ikke henhører under de usandsynlige Tilfælde, at Lovforslaget vil gaae igjennem; i saa Tilfælde bliver der Spørgsmaal om en betydelig Masse Papir, som vel, haaber jeg, for den allerførste Deel vil i Begyndelsen finde et udenlandsk Marked, men for en Deel dog ogsaa et indenlandsk, og efterhaanden i ethvert Tilfælde, efter længere eller kortere Tid, i meget betydelig Grad vil vende tilbage til det danske Marked. Under saadanne Omstændigheder yderligere at overlæsse det allerede stærkt betyngede Marked med yderligere Papir af den Bessaffenhed, som her er Tale om, det er, — som jeg under alle Omstændigheder maa finde at være afgjørende mod Forslaget, som det foreligger fra Forslagsstillerens Side. Der er af den sidste ærede Taler gjort opmærksom paa, at man kunde indrette det saaledes, at Obligationerne blot bleve forsynede med Statens Garantie, at man ikke behøvede ligesom at postere det i Statsregnskaberne som Statsgjæld, i hvilken Henseende er henviist til Forholdet mellem Banken og Statskassen. Jeg maa dertil bemærke, at det, jeg har frygtet for, er slet ikke Statens Credit; jeg vilde ønske, at den almindelige Credit mellem de Private var ligesaa vel funderet, som jeg dagligen overbevises om, at Statens Credit er, og jeg vilde ønske, at det var saa let for de Private, som det er for Staten, mod sikker Prioritet at erholde Laan; men det er ikke Tilfældet. Statens Credit frygter jeg altsaa ikke for, og i det Høieste var det Staten, der skulde vinde Noget for sin Credit ved, at disse Papirer ikke bleve betragtede som egentlige Statsgjældsobligationer; men det, hvorpaa det